

Политичко искуство обновљене српске вишестраначке демократије од 1990. године научило нас је да недемократски, криминализовани и корумпирани владајући режим, који у потпуности контролише финансијски, медијски и безбедносни систем у држави, тешко може бити срушен на републичком или покрајинском нивоу власти.

Милошевићев режим начет је најпре на локалном нивоу након локалних избора 1996. године, пре свега губитком власти у престоници и другим великим градовима.

Коначни пад Милошевића уследио је после четири године.

И ДОС-ов режим начет је губитком локалне власти у београдским општинама Вождовцу и Земуну 2009. године и коначно је пао после три године.

И Вучићев режим може бити доведен у питање најпре одоздо, са локалног нивоа.

Комплетна опозиција би зато требало да се концентрише на изборну победу у што више градова и општина на преосталим локалним изборима широм Србије који нас очекују за неколико месеци.

Није случајно што је владајући режим вештачки изазвао оставке одређеног броја градоначелника и председника општина прошле године како би баш у тим локалним самоуправама ванредни локални избори били одржани 17. децембра.

У питању су биле локалне средине у којима напредњачка власт боље стоји, док су за ову годину остављени бројни градови и општине где не стоје баш најбоље и где уједињена опозиција има веће шансе.

То говори о њиховом страху од локалних избора у тим срединама и одлагању изборног процеса ради што боље припреме за покушај да на силу задрже власт у читавој Србији.

У те сврхе је осмишљен и потпуно нови изборни инжењеринг са „летећим бирачима“ из других локалних средина.

Нико из опозиције не може самостално нити да се супротстави оваквим изборним манипулацијама и крађама нити да победи напреднаке.

Обоје опозиција може да учини искључиво у сарадњи и јединственом предизборном наступу који би подразумевао координисану заједничку борбу против изборних неправилности и паметно договорене изборне колоне од којих нити једна неће остати испод цензуса и на тај начин по Донтовом систему омогућити СНС-у додатне мандате.

Дакле, много зависи од озбиљности и организованости опозиције, њеног хитног потпуног уједињења и тоталне координације на свим локалним нивоима.

Најмање је пет таквих градова у којима је тренутно нерешена преизборна утакмица између власти и опозиције.

То су градови Београд, Нови Сад, Ниш, Ваљево и Чачак, док у још пет београдских општина води опозиција: Стари град, Врачар, Савски венац, Нови Београд и Звездара.

Са изборном победом опозиције и сменом актуелне власти макар у једној од ових локалних самоуправа – то би означило почетак политичких промена у читавој Србији, пре свега на психолошком плану, а камоли ако би се то догодило у свих 10 набројаних.

Чачак је један од пет поменутих градова у Србији у којима током ове 2024. године може бити промењења напредњачка власт после дугих 12 година.

Зато сам се вратио у локалну политику у свом родном граду после много година одсуствовања и бављења републичким темама.

Једино решење за искорак на политичкој сцени Србије јесте да свако од нас из опозиције прво смени локалну напредњачку власт у својој средини, па ћемо онда ослободити и целу Србију.

Владавина Чачком се не разликује много од других напредњачких власти широм Србије: купљене дипломе на челу града, намештени тендери за страначке фирме, партијско запошљавање, рачунајући и љубавнице актуелних челника градске власти, корупција у свим сферама, урбанистички и саобраћајни хаос, загађење ваздуха и реке Мораве, предност страним компанијама у односу на домаће привреднике, уништавање животне средине, јавна бламажа и срамоћење свега што би требало да је смисао бављења политиком и оличење јавне функције...

Под садашњом влашћу Чачак више нема функционера са правом факултетском дипломом, нема чист ваздух, зеленило, Фабрику резног алата (ФРА), ФК Борац, ТВ Чачак и Радио Чачак, нема Фонд за тешко болесну децу, клубове пензионера, јавну гаражу, безбедне мостове, Дом за старе нити Дом омладине...

Одраније наш град нема ни Пољопривредно-индустријски комбинат, Универзитет, затворени базен, озбиљну градску плажу или попис градске имовине...

Власт нема никакву визију о изласку града на реку Мораву, која протиче кроз читав град нити изградње новог Чачка на обали Мораве, нема идеју центра за развој предузетништва, села и пољопривреде, нема нових и преко потребних спортских хала, нових паркова и бицикличких стаза...

Граду је потребно ново породилиште, али га нема још од лажног обећања бившег председника Србије и срамног почасног грађанина града Чачка Томислава Николића.

Упркос бројним предлозима Градске организације Двери у Чачку власт није прихватила да омогући бесплатне уџбенике и ужину за све ђаке, нити 13. пензију или другу врсту помоћи за најсиромашније пензионере. Споменик великом жупану Страцимиру, ктитору храма Богородице Градачке око кога је настао средњовековни Градац, данашњи Чачак, никако да буде изграђен, а годинама касни и Дом здравља у Љубићу и озбиљне инвестиције у овај део града са великом историјском традицијом који у 21. веку нема нити једну културну, спортску или здравствену институцију.

Запостављена је и некадашња општина Мрчајевци, као и велика села попут Трнавe, која је некада била срез. Нове индустријске зоне дуж великог укрштања нових ауто-путева у Прељини ни на видику, као ни чачанског супермаркета домаћих локалних производа на неком од одморишта на ауто-путу. Све су ово узалудни апели Двери за актуелну власт.

Сви ови катастрофални пропусти локалне чачанске власти, уз све оно што раде њихови шефови у Београду, узроковало је да су изборни резултати власти у Чачку такви да су на републичким изборима 17. децембра прошле године СНС + СПС + СРС освојили испод 50 одсто гласова, што значи да опозиција има подршку других 50 одсто грађана Чачка и да уз добру кампању и квалитетне људе на челу изборних листи може да

победи садашњу власт у нашем граду.

Све под условом да не дозволимо неку чачанску Арену преко које би на локалним изборима у Чачку гласали грађани Пожеге, Краљева или Крагујевца у којима су локални избори завршени.

Јер ако то дозволимо, онда смо заслужили да напредњаци владају, газе нас, краду и понижавају до бескраја.

(Данас)